

Oponentský posudek diplomové práce

Název práce: *ETIKA PRO PŘÍZNÁNÍ VÝSLUHOVÝCH NÁLEŽITOSTÍ PŘÍSLUŠNÍKŮ OZBROJENÝCH SIL A BEZPEČNOSTNÍCH SBORŮ V DEMOKRATICKÉM POLITICKÉM SYSTÉMU*

Autor práce: Bc. Filip Remiš

Obor studia: Etika v sociální práci

Posudek vypracoval: PhDr. Roman Míčka, Th.D.

Datum: 5. 5. 2014

Diplomová práce studenta Filipa Remiše s názvem „**ETIKA PRO PŘÍZNÁNÍ VÝSLUHOVÝCH NÁLEŽITOSTÍ PŘÍSLUŠNÍKŮ OZBROJENÝCH SIL A BEZPEČNOSTNÍCH SBORŮ V DEMOKRATICKÉM POLITICKÉM SYSTÉMU**“, předložená v rámci studia oboru Etika v sociální práci na Katedře etiky, psychologie a charitativní práce, dle mého názoru se závažnějšími výhradami splňuje požadavky kladené na tento stupeň kvalifikační práce. Co se týče formální, technické a jazykové stránky, spatřuji mnoho zásadních nedostatků – nezvládnuté formátování textu (kupříkladu Obsah), nejednota poznámkového a bibliografického aparátu (neodsazování kapitol; většina odkazů není ukončena tečkou, některé však ano; častá absence mezer za tečkami a dvojtečkami; tečky za příjmeními autorů na některých místech; dvojtečky za ISBN, někde ano, jinde ne apod.). Jazykové vyjadřování je mnohdy neobratné, s množstvím chyb a překlepů, místy ve velice krátkých větách. Co se týče obsahové stránky práce, tato je fragmentovaná do nadměrného množství kapitol (15) a nevhodného množství podkapitol (zejména kap. 12), které jsou mnohdy jen několik řádek dlouhé (kupříkladu na s. 77 či 80 jsou na straně hned 4 podkapitoly...). Abstrakt (v angl. verzi „*The Abstract*“!) dle mého soudu nevyjadřuje výstižně obsah práce.

Téma práce zahrnuje dějinný a systémový rozměr existence bezpečnostních sborů, prezentaci zákonné úpravy služebních poměrů příslušníků ozbrojených a bezpečnostních sborů a hledání etického rozměru přiznávání výsluhových náležitostí bývalým příslušníkům těchto sborů. Domnívám se však, že podrobnosti právních aspektů ukončení služby v jednotlivých dějinných etapách je věnováno neúměrně mnoho prostoru, zde by postačovaly ilustrativní souvislosti a komparace se stávajícím právním stavem. Zcela postrádám zpřístupnění alespoň minima údajů o konkrétní praxi poskytování výsluhových náležitostí v zahraničí, které by bylo dobrým základem ke srovnání s praxí domácí (kapitola 12.6.1. Zahraniční zkušenosti tento rozměr ani v nejmenším nenaplnuje). Naproti tomu etické aspekty výsluhových náležitostí zde nejsou podle mého soudu rozpracovány v dostatečné šíři a věnují se mnohdy spíše okrajovým a technickým detailům výsluhových náležitostí – redukce systematizovaných míst ve prospěch pracovního poměru na úkor poměrů služebních (s. 84), zrušení výjimky ze zdanění výsluhového příspěvku (s. 84-85) apod.

Za závažnější považuji otázky jako zda poskytovat výsluhové náležitosti i za službu v bezpečnostních sborech komunistického režimu (s. 82-83), kterou však autor v zásadě řeší až v samotném závěru, nikoli v práci samotné, či třeba úvahu o možném rozšíření režimu služebního poměru i na personál Zdravotnické záchranné služby (s. 73). Zcela však postrádám hlubší úvahy a odůvodnění výsluhových náležitostí a zejména zásadní otázku, která není v celé práci vůbec reflektována – totiž často debatovanou otázku výše a přiměřenosti výsluhových náležitostí, případně i jejich přiměřenosti pro jednotlivá služební zařazení. Výsluhové náležitosti se chápou jako určitá kompenzace práce vykonávané ve ztížených podmínkách a určitých osobních omezení vyplývajících z charakteru práce v ozbrojených složkách státu, proto se přímo nabízí kupříkladu otázka, zda by neměli být příslušníci bezpečnostních sborů dostatečně finančně ohodnocováni spíše v průběhu vykonávané služby, než s nadějí určitého příslibu jistot v daleké budoucnosti. Zásadní a legitimní je taktéž otázka přiměřenosti výsluhových nároků, zejména tváří v tvář konkrétním příkladům zjevné nepřiměřenosti – velká část pozic ve služebních poměrech (zejména kvalifikovaných, odborných a vedoucích pozic) není spojena s žádným zásadním omezením, ohrožením na životě či nepřináší příslušníkům poškození zdraví, či možnosti sociálního uplatnění v dalším životě po ukončení služebního poměru, přitom právě příjemci výsluhových nároků z těchto pozic bývají často poživateli výsluh v enormní výši, bez přiměřeného zastropování, který by kromě jiného i umenšoval zásadní rozdíly mezi policisty sloužícími v přímém výkonu a policisty na „specifických“ pozicích.

Zcela nechápu význam „výzkumu povědomí etického myšlení“ u příslušníků AČR a PČR (kap. 15), který nedochází k žádným závěrům, snad jen, že policisté jsou o něco informovanější a vzdělanější, protože je u nich oproti vojákům vyžadována maturita. Co si představit pod otázkou „Jsou zohledňovány etické aspekty pro výsluhové náležitosti? ANO-NE“, jak vyhodnotit otázku „Pokud je Vám známa legislativa, navrholi byste v ní patřičné změny? ANO-NE“. Pokud by měl mít výzkum nějaký, alespoň ilustrativní smysl, musel by se zaměřovat na konkrétní otázky po přiměřenosti ohodnocení příslušníků, výše výsluhových náležitostí, jejich konkrétních podnětů a požadavků na změnu legislativy, vědomí a souhlasu s konkrétními etickými principy, pravidly apod.

Práci **d o p o r u č u j i** k obhajobě, přičemž hodnotím známkou **d o b ř e**.

V Českých Budějovicích dne 5. 5. 2014

Roman Míčka